SZEGEDI
Egyetem

XVII. évfolyam 1. szám
1979. február 8.

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

A JATE nemzetközi kapcsolatairól
(2. oldal)

Területi oktatási számítóközpont
(3. oldal)

Bemutatkozik a főiskola alkotóköre
(4. oldal)

Egyéniség vagy álarc?
(7. oldal)

Az évforduló apropóján

60 éves a magyar ifjúsági mozgalom. 60 év — mennyi dicsőséget, eredményt, s ugyanakkor mennyi harcot, lemondást, kudarcot, s olykor mártírhalált rejt magában ez az alig emberöltőnyi időszak.

Már a többé-kevésbé jól elkülöníthető korszakok egymás utáni felsorolása is mutatja, hogy milyen sokrétű és a történelmi sorsfordulókhoz kapcsolódó tevékenységet mondhat magáénak az ifjúsági mozgalom: az 1919-es Tanácsköztársaság időszaka, az azt követő terror által illegalitásba kényszerített haladó ifjúság korszaka, a felszabadulást követő hősi időszak — majd a KISZ megalakulását követő legutóbbi 20 év. Ennek a hatvan évnek az átfogó vizsgálata, azoknak az eredményeknek, eseményeknek felsorolása, amelyek összeforrnak az ifjúsági mozgalom tevékenységével, köteteket tenne ki. A cikk írója — úgyis, mint a JATE KISZ-szervezetének volt titkára — ehelyütt csupán arra vállalkozik, hogy néhány gondolatát vesse papírra az évforduló apropóján, amelyek az egyetemi ifjúsági mozgalomban különböző szinteken végzett, közel 15 éves tevékenysége során szerzett tapasztalatokból táplálkoznak.

Mint minden hasonló jellegű emlékezéskor, most is szinte automatikusan adódik az első kérdés, amit fel kell tenni saját magunknak: *méltó folytatói vagyunk-e a korábbi időszakok fiataljai tevékenységének?* Elődeink által kitűzött céloknak, elveknek megfelelően tevékenykedünk-e? Meg lennének-e elégedve velünk, ha ők értékelnék napi munkánkat? Élünk-e megfelelően azokkal a lehetőségekkel, amelyeket azok a körülmények biztosítanak, amikbe mi már beleszülettünk, természetesnek veszünk, de nekik esetleg az életükbe került az a harc, amit azért folytattak, hogy ma számunkra ez ilyen természetes legyen. Nos, ha nem is tartom magam illetékesnek a kérdés megválaszolására, azt mégis teljes meggyőződéssel mondhatom, hogy ifjúságunk eredményei önmagukért beszélnek. Terjedelmes felsorolás helyett csak annyit — talán nem hat közhelynek, hisz ez az igazság —: amit hazánk jelenleg a szocializmus építésében elér, abban elévülhetetlen érdemei vannak a fiataloknak, benne van a fiatalok lendülete, kezdeményező szerepe, vállalkozó kedve. Senki sem mondhatja azonban, hogy nincsenek munkánkban hiányosságok, hibák. Gondolom abban is egyetért velem mindenki, hogy ezek kijavítása közös ügyünk és fontos feladatunk. A hiányosságokat kiküszöbölni, a hibákat kijavítani, munkánkat jobbá tenni viszont nem az eredmények felett ült örömünneplés fogja, hanem az, ha sorra vesszük ezeket a problémákat, hiányosságokat — ha nem is a teljesség igényével.

Kezdjük talán a sort az egyetemi hallgatók legfontosabb feladatával, *a tanulmányi munkával.* Vajon elmondható-e, hogy mindenki képességei szerint végzi ezt a munkát; betartja-e mindenki az alapvető tanulmányi fegyelmet (órákra járás, vizsgafegyelem stb.); készül-e mindenki tudatosan, minden erejével a választott hivatására? Tapasztalataim szerint (s itt nem az oktató beszél belőlem) a válasz egyértelmű: nem. Másik kérdés: *kommunista szakemberek*nek kellene elhagyni az egyetemeket. Ez a célunk. Amellett tehát, hogy végző hallgatóink szakemberek legyenek szükséges, hogy politikailag jól képzettek, jól felkészültek is legyenek, magatartásukkal, munkájukkal rendszerünket aktívan támogassák. Sajnos azonban politikai munkánkban nem tudjuk elérni, hogy ez a cél mindig megvalósuljon. Gondoljunk csak pl.: a formális politikai körökre, a KISZ-gyűlések politikai napirendjének olykor unalmas, újságcikk-felolvasó jellegére, a különböző kérdésekhez való apolitikus hozzáállásra stb. Nem arról van szó, hogy egyetemi hallgatóink rendszerellenesek, vagy tömegesen vallásosak, nacionalisták, nyugatimádók lennének; de sokan nem eléggé aktívak, s a passzív nemtörődöm magatartás nem egyeztethető össze a mi embereszményünkkel. Harmadik dolog: ifjúsági szövetségünk, *a KISZ* szerepének megítélése egyértelműen pozitív. Hatalmas eredményeket mondhat magáénak országosan, a felsőoktatási intézményekben, így egyetemünkön is. Mégis milyen sok fiatal van, aki nem vallja magáénak a KISZ-t, egy-két hibás szervezésből, esetleg rosszul értelmezett merev intézkedésből messzemenő következtetést von le, mindenben a hibát keresi, meddő, órák hosszat tartó vitákat képes folytatni a KISZ-ről, *kívülállóként,* nem jutva el addig, hogy ő, mint *a KISZ tagja,* a legtöbbet tehetné azért, hogy jobb legyen az ifjúsági szervezet tevékenysége. Ami pedig a *KISZ-vezetők* munkáját, magatartását illeti, szintén találkozhatunk negatív jelenségekkel. Többen munkájuk kudarcait egyértelműen a tagság passzivitására fogják, s ettől a tagságtól függetlenül szeretnének jobb munkát végezni. Ez nagy hiba. Hisz a vezetőnek elsősorban arra kell törekednie, hogy a tagsággal együtt értelmes célokat, feladatokat jelöljenek ki, amelyek alkalmasak arra, hogy az esetleges passzív, de aktivizálható hallgatók is komoly munkát végezzenek.

Végül még egy gondolat. Többször találkozunk olyan megállapításokkal, hogy a mai fiatalok előtt nincsenek olyan forradalmi feladatok, mint elődeik előtt voltak. Meggyőződéssel állítom, hogy ha 1945 után az országépítés, a hidak, a vasútak létrehozása forradalmi tett volt, akkor 1979-ben hasonló, nagyon fontos feladat egy egyetemi hallgató részéről, hogy részt vegyen a mostani országépítő tevékenységben, amely nem sokkal könnyebb, mint a harminc évvel előtti, csak más feladatok megoldását követeli. Például igen szép és fontos feladatnak tartom, ha egy egyetemi hallgató szakmai tudását kamatoztatva résztvesz a fizikai dolgozók tehetséges gyermekeinek egyetemi tanulmányokra való felkészítésében.

Elődeink sokszor illegalitásban voltak kénytelenek forradalmi tetteket végezni azért, hogy munkájuk gyümölcseként létrejönnek azok a körülmények, amelyek között mi dolgozhatunk. *A mi forradalmi feladatunk pedig az, hogy ezen körülmények között képességeinktől telhetően maximális erőfeszítéssel dolgozzunk. Mert csak így lehetünk méltók arra, hogy a hatvanéves magyar forradalmi ifjúsági mozgalom nagyszerű hagyományait folytassuk.*

DR. NÉMETH JÓZSEF

KONZULTÁCIÓS ELŐADÁSOK

Győri Imre, az MSZMP Központi Bizottságának titkára 1978. december 11-én *dr. Koncz János*nak, megyei pártbizottság titkárának és *Török József*nek a városi pártbizottság első titkárának kíséretében a József Attila Tudományegyetemre látogatott. A vendégeket az intézményben *dr. Antalffy György* rektor és *dr. Székely Sándor,* az egyetemi pártbizottság titkára fogadta és köszöntötte. Az aulában *Győri Imre* találkozott az egyetem állami, párt, KISZ- és szakszervezeti vezetőivel, aktivistáival. A Központi Bizottság titkára konzultációs előadáson válaszolt az egyetemi vezetőket és a közvéleményt foglalkoztató kérdésekre. Időszerű belés külpolitikai kérdéseket elemezve Győri Imre részletesen szólt gazdaságpolitikánkról, az európai kommunista- és munkáspártok kapcsolatának jellemzőiről, az enyhülési folyamat jelenlegi szakaszának problémáiról. Az egyetemi oktatók kérdéseire válaszolva tájékoztatta a jelenlevőket az oktatás korszerűsítésének elveiről, a tudományos kutatások fejlesztésének és támogatásának aktualitásairól, továbbá a közművelődési helyzet alakulásáról.

Dr. Kornidesz Mihály, az MSZMP Központi Bizottságának osztályvezetője 1978. december 15-én a Szegedi Orvostudományi Egyetemre látogatott *dr. Koncz János* megyei és *Deák Béla* városi pártbizottsági titkár társaságában. A Központi Bizottság osztályvezetője a nőgyógyászati klinika tantermében konzultációs előadáson találkozott a SZOTE állami, párt- és tömegszervezeti vezetőivel, akiket aktuális egyetempolitikai kérdésekről tájékoztott.

Fotópályázat

A KISZ József Attila Tudományegyetemi Bizottsága és a Szegedi Egyetem szerkesztősége az 1979. évi Forradalmi Ifjúsági Napok tiszteletére „DIÁKÉLET '79" címmel FOTÓPÁLYÁZATOT hirdet a JATE nappali tagozatos hallgatói, fiatal oktatói és alkotó kollektívái számára. Pályázni lehet 1—5 db fekete—fehér, illetve színes 30×23 centiméteres méretű képekkel (amiknek levelezőlap nagyságú másolatát is be kell küldeni), melyek híven tükrözik a szegedi diákélet, a diákok tevékenységének sokoldalúságát (előadások, gyakorlatok, tudományos diákköri konferenciák, könyvtár, kollégiumi élet, sport, kulturális események, építőtáborok stb.).

A pályázat jeligés, a jeligét az alkotások címével együtt a képek hátoldalán kérjük feltüntetni. Zárt borítékban kell mellékelni a pályázó nevét és címét.

A képeket a JATE KISZ-bizottsága és a szerkesztőség közösen bírálja el.

Pályadíjak: I. díj 700 forint
két II. díj 500—500 forint
három III. díj 300—300 forint

A pályázaton díjat nyert képeket a Szegedi Egyetem közli, a legjobb munkákból kiállítást rendezünk a JATE KISZ-klubban, illetve a JATE külföldi testvéregyetemein.

A képeket a JATE KISZ-bizottságára (6720 Szeged, Dugonics tér 12.) küldjétek be, 1979. MÁRCIUS 10-IG.

ÚJ TÁRSEGYETEM

A Plovdivi Paiszi Hilendarszki Egyetem küldöttsége december közepén Dragomir Pobornikov rektor vezetésével a József Attila Tudományegyetemre látogatott.

A JATE legújabb testvéregyetemének vezetőit fogadta Török József, az MSZMP Szeged városi Bizottságának első titkára. A delegáció az egyetemen megbeszélést folytatott dr Antalffy György rektorral, dr. Székely Sándorral, az egyetemi pártbizottság titkárával, valamint a rektori tanáccsal.

A tárgyalások során elkészítették és aláírták a két egyetem 1979—80-ra szóló együttműködési munkatervét. E munkaterv értelmében a két intézmény kölcsönösen tájékoztatja egymást a matematika, biológia, kémia, filológia és a társadalomtudományok területén folyó legfontosabb kutatásokról, közös kutatásokat végeznek az antropológia, zoológia, fizika, geológia és a filológia területén, továbbá megvalósítják az oktatók rendszeres tapasztalatcseréjét, sor kerül a kulturális csoportoknak a testvéregyetemen való fellépésére és a két egyetem sportolóinak közös versenyeire is.

Mindent bele — másfél hónapig

A lépcsőn legfeljebb a szívverés gyorsul föl, az egymás fölötti folyosókon ugyanaz a kép. Egyik másik ajtó előtt „forgalmi dugó"; székekre dobott, ablakkilincsre, esetleg fogásra akasztott kabátok, s nyolc-tíz ünneplőbe öltözött ember, akikről a kevésbé tájékozott járókelő is tudja: szívesen cserélnének most bárkivel. Rosszmájúak szerint néha még a pulzus emelkedéséhez sem kell az emeletre menni.

*

Könyvekkel, jegyzetekkel elborított asztal, néhányan — jobb későn, mint soha — elszántan magolnak. Egy-egy megjegyzés:

— Egész éjjel nem aludtam, de az utolsó hatvan oldal még mindig „szűz". Mit gondolsz, kérdez belőle?

— Csak abból kérdez. Ez a mániája. Inkább be se menj! A mi csoportunk felét is ebből rúgta ki tegnapelőtt.

— Te átmentél?

A kérdezett büszkén kihúzza magát:

— Jó hogy! Kettest kaptam...

Újabb „civil" érkezik, ő most készül ugyanerre a vizsgára. Bejött megnézni, „hogy mennek a többiek".

— Szolidaritás?

— Fenét. Kíváncsi vagyok: milyen tételek vannak. Meg aztán szerezni kéne jegyzeteket, mert előadáson nemigen voltam. Ezt pedig nem veszik jó néven.

— Hányszor hiányoztál?

— Egyszer voltam ott, akkor viszont késtem tíz percet, hogy az előadó megjegyezzen.

— Nem lenne egyszerűbb, ha most ahelyett, hogy itt ülsz, tanulnál?

— Ki kell használni az időt az utolsó pillanatig. Csak magolni — aránytalanul nagy befektetés...

Megjön a vizsgáztató, három jelentkezőt kér. A delikvensek elolvasnak még egy mondatot, majd sápadtan elindulnak az ajtó felé. Diszkrét suttogás búcsúztatja őket:

— Szerintem, ha ezeket kirúgják, nekünk már nem kell izgulni. Megvan a napi adag...

*

— Van még vizsgád? — kér-

(Folytatás a 3. oldalon.)

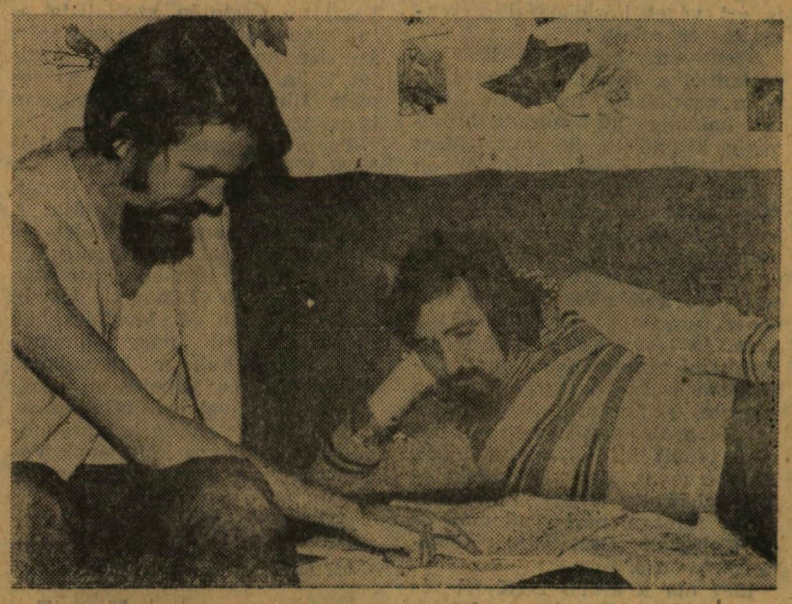

Vajon melyikük nem érti? (Fotó: Tölgyes László)